

Cançó de glaç

Mireia Companys

Ara que ja no ens queda
ni un bri del foc
que menàvem pels fondals de l'abisme;
ara que les busques s'han fet erugues
enfollides, i devoren els rastres
de les vies mortes, amb risc d'indigestió.
Ara que els ulls se'ns gebren
d'estalactites
i els peus ens bullen
dins sabates balderes
de fred i de silenci.
Abraça'm mentre el món s'incendia de neu,
i glatim en empassar-nos la febre.
La intempèrie roda coll avall
i el vent bufa, cansat,
dins els passadissos de l'ànima.

COMPANYS, Mireia (2016): *Un brot de febre*. Girona: Edicions Tremendes.